

1

- Este rezervat calculatorul ăsta, Tonino?

- Nu, nu. E liber.

- Uau..! Ce chestie... așa aglomerat și am eu norocul să nimeresc unul liber?!

- Dacă mai pierzi mult vremea vorbind cu mine, se ocupă și ăla, nu te-așteaptă mult.

- Gata. Îl iau.

- O oră?

- Da.

- Dar tu nu trebuia să fii la școală acum?

- E Vineri. Mai... aveam o oră. De... unde naiba știi tu ce program am, ă?

- Ai chiuliiit. Și bănuiesc că e printre primele dăți când faci asta. Dacă nu chiar prima? Ți se citește așa o frică în ochi, de parcă ai fi făcut o crimă, haha! Stai liniștită că nu vine maică-ta pe-aici...

- Așa, bine că știe toată lumea despre relația mea cu maică-mea... E prima dată când chiulesc, da. Și?

- Copil zăpăcit... Hai, ia loc și bucură-te liniștită de ora asta.

- Mulțumesc! Merge mIRCul, nu? Merge, ia uite...

- <<Bună, bună!>>

- Deja..! <<Bună..!>>

- <<Asl pls!>>

- <<12, f, Mlaștina. Tu?>>

- <<18, m... Astabu. De unde tastezi?>>

- <<Din... Mlaștina..?!>>
 - <<Am bănuț. Dar de unde, mai exact?>>
 - <<De ce? Cunoști orașul?>>
 - <<Cât de cât. Am prieteni pe-acolo...>>
 - <<De la un internet café din centru.>>
 - <<Ăla cu ferestrele portocalii?>>
 - <<Ăla, da.>>
 - <<Și? Asculți rock? Sau rockeritza2001 e doar așa, un simplu ID..?>>
 - <<Ascult, da...>>
 - <<Orăcăieli de-alea nebune?!>>
 - <<Ah, nu, nu! De-astea mai... de toată ziua. Și oricum nu de foarte mult timp... Doar de câteva... săptămâni...>>
 - <<Și? Cum arăți?>>
 - <<Blondă, ochi albaștri, înaltă... Ce să-ți mai zic?>>
 - <<Mi-ai zis suficient cât să-mi fac o idee... Eu sunt brunet, am ochii căprui...>>
 - <<Tu de unde tastezi?>>
 - <<Eu..?! Dar de ce mă întreb?>>
 - <<Pentru că m-ai întrebat și tu. Nu am voie să întreb și eu?>>
 - <<Sunt... în stânga ta.>>
 - <<Păi... și de ce n-ai zis așa de la bun început?!>>
 - <<Mă gândeam că, dacă știi cine sunt, nu mai vorbești cu mine...>>
 - <<Dar de ce n-aș vorbi, ă? Ai ceva așa urât? Că eu nu prea văd..!? Haha!>>
 - <<Nu, dar... na. Eu arăt mai a... golan așa. Tu pari destul de cumișică...>>
 - <<Și ce? Fetele cumiști nu vorbesc cu golani? Au interzis sau ce?>>
 - <<Ah, nu, nu! Dar... nici nu știam sigur dacă ești tu, sincer.>>

- <<Da, da, sigur... Auzi, dar unde ai tot plecat de la calculator, dacă tot mi-ai spus acum cine ești?>>
 - <<Sunt cu un prieten. El este la un calculator în spatele nostru, pe rândul celălalt. Jucăm Fifa.>>
 - <<Fifa pe mIRC, ă?>>
 - <<Nuuu! Pe... mIRCul ăsta am intrat doar ca să vorbesc cu tine. Chiar mă jucam Fifa! Te-am văzut de când ai intrat... m-am uitat apoi în sală, am văzut că ăsta e singurul calculator liber și m-am gândit că la el vei veni. Apoi am văzut numele cu care te-ai conectat, am intrat și eu și... ți-am scris.>>
 - <<Auzi? Dar cum te cheamă?>>
 - <<Kaian. Pe tine?>>
 - <<Lavrenna.>>
 - <<Acum ar trebui să dăm și mâna, dacă tot suntem unul lângă altul, nu crezi?>>
 - <<Haha! Ba da, hai! Dar fără să vorbim, că râde toată sala de noi, bine?>>
 - <<Fără să vorbim, bine, hai. Îmi pare bine de cunoștință. Eu sunt Kaian.>>
 - <<Și mie îmi pare bine de cunoștință, Kaian. Eu sunt Lavrenna.>>
 - <<Te las acum. Mă bag puțin la joc, bine?>>
 - <<Bine. Eu, în curând, plec oricum.>>
 - <<Stai! Cum facem să mai vorbim?>>
 - <<... facem schimb de adrese de e-mail?>>
 - <<Facem! A mea este kaian4u@yahoo.com.>>
 - <<A mea rockeritza2001@yahoo.com.>>
 - <<Mai vorbim noi, bine?>>
 - <<Sigur.>>
 - <<Auzi? Mai stai puțin! Unde înveți?>>
 - <<La Nr. 1.>>
 - <<Poate trec, într-o zi, pe la tine pe la școală. Ce zici?>>
 - <<Când?>>

- <<... peste o săptămână? Vineri?>>
- <<Termin orele la șaișpe. Vii atunci?>>
- <<Păi și azi? Ai chiulit, ă? Haha!>>
- <<N-am față, nu? Pe săptămâna viitoare.>>
- <<Sigur!>>

- Krista, hai să-ți povestesc ce-am pățit astăzi!
- Ce?
- Am chiulit de la Geografie.
- Ești ne bună?! Dacă află maică-ta, știi că face ca toate alea..! O aud mereu prin perete, când îți face scandal...
- Așa e când ai apartamentul lipit de al nostru, ce să-i faci? Dar lasă asta acum. Mai puțin contează...
- Hai, da, ia zi-mi. Ai chiulit și?
- M-am dus la sala de net.
- Fără mine!!
- Ce-ai fi vrut?! Să te iau... de unde?
- Eram la liceu... Nu e ca și cum ai avea școala la cinci kilometri de liceul meu... Suntem la doar două străzi distanță!
- Haide, domnule, mă lași să-ți zic?!
- Da, hai.
- Era un singur calculator liber.
- Și ți l-a dat Tonino ție.
- Da!
- Și?
- M-am așezat eu liniștită, m-am conectat la mIRC și... la nici treizeci de secunde, a început unul să-mi scrie.
- Ce-i nou în asta..?
- Era lângă mine.
- Haha! Și nu ți-a zis, ă?
- Nu, nenorocitul..! Mă, dar frumos foc..!
- Micuț?
- Nu prea... El zice că are 18 ani.
- Și tu i-ai zis că ai doar 12?!
- Și ce era, să-l mint?
- Haha! Să audă maică-ta de unul de 18 ani!

- Stai să-l și vadă..! Are o cicatrice deasupra ochiului drept, mai are una mare și-n cot... și, oricum, se vede pe el că nu-i prea liniștit și cuminte... Sigur i-ar plăcea maică-mii..!

- Să nu te audă..!

- Nici nu trebuie. Ce treabă are ea?

- Și? Ce-ați vorbit?

- ... nici nu știu să-ți zic ce-am vorbit. Dar am râs mult. E amuzant. Și are buzele așa... cărnose. Și încheieturile mâinilor zdravene! Și mâinile atât de curate...

- Frate, tu ai o obsesie.

- De ce, mă? Că-mi plac mâinile curate? O fi așa cum spui tu, na...

- Tu, în loc să te uiți la fața omului, te uiți la mâini? Ciudato..!

- Și la mâini. Mă uit și la mâini. Ce-are? Ce-i rău în asta?!

- Așa, lasă, zi-mi. Și?

- Am făcut schimb de adrese de e-mail, că mi se terminase timpul. El a mai rămas. Se juca Fifa cu un prieten de-al lui.

- Frumos și prietenul?

- Nu știu.

- Nu te-ai uitat și tu?!

- Mă crezi că nici la el n-am avut curaj să mă uit cum trebuie? Darămite la prietenul lui... Am plecat glonț de-acolo!

- De nebună ce ești... Ce-avea? Te mânca?

- Mi-era așa... rușine, nu știu.

- Da, bine. Uiți și de ăsta. L-ai trecut în agendă?

- Încercuit!

- De parcă ar fi primul încercuit, așa o zici!

- Nu, domnule, dar pe-ăsta o să-l țin minte.

- Îhâm... sigur că da.

- Lasă, lasă. O să vezi tu!

- Lavrenna, Vineri tu ai plecat de la școală mai devreme?

- Cine, eu?

- Am zis Lavrenna. Alta cu numele ăsta nu mai avem în casă, din câte știu eu.

- Nu, mama, n-am plecat mai devreme.

- Mi-a zis mie cineva că te-a văzut, pe la ora cincisprezece, prin centru.

- Nu s-a uitat bine la ceas...

- Școala nu e în centru, Lavrenna, oricum. Și nici casa noastră. Deci..?

- M-a confundat, înseamnă.

- Nu știi să minți, știi asta?

- Nici tu să lași omul să respire.

- Ai doisprezece ani. Cam cât aer crezi tu că îți trebuie la vârsta asta?

- Cam tot. Acum pot să plec?

- Joacă-te tu cu nervii mei..! Să n-aud că nu te duci la ore, ne-am înțeles?

- Voi avea grijă! Să n-auzi. Haha!

- Ce-ai zis?!

- Nimic!

- Spune-mi.

- I-am observat de la distanță. Pe băieții ăștia. N-aveam cum să nu-i observ, pentru că tipau, râdeau, se înghințeau între ei. Era mare distracție pe capul lor... Cumva, am încercat să îi ocolesc, pe lângă gardul de pe margine, atunci când s-au apropiat de mine. Au trecut, doar că... la câteva secunde după ce au trecut, m-am trezit cu... multe petale de trandafiri roșii peste mine. Ca o ploaie de petale de trandafiri roșii, mamă...

- Mai există astfel de gesturi, în ziua de astăzi?!

Respect pentru oameni și cărți

- Krista, n-a venit.
- Cine, mă?
- Băiatul ăla.
- Care băiat?
- Hai că mă enervezi. Ăla cu care ți-am zis că am vorbit săptămâna trecută.
- Ah, încercuitul...
- Vezi? Nici tu nu l-ai uitat.
- Haha! Unde n-a venit?
- La școală, Krista, trebuia să vină astăzi la mine la școală, după ore.
- Auzi? Dar noi la câte întâlniri stabilite pe internet ne-am dus?
- La... niciuna.
- Și-atunci? Se-ntoarce roata, na. Haha!
- Așa, lasă, lasă.
- Am făcut o greșală.
- Voi avea grijă! Să n-ai uitat!
- Nu știu.
- Nu te-ai uitat tu?
- Mă crezi că nici eu n-am avut curaj să mă uit cum trebuie? Darămite la prietenul lui... Am plecat glonț de-acolo!
- De nebună ce ești... Ce-avea? Te mânca?
- Mi-era așa... rușine, nu știu.
- Da, bine. Uită și de asta. L-ai trecut în agenda?
- Încercuit!
- De parcă ar fi primul încercuit, așa o zici?
- Nu, domnule, dar pe-asta o să-l țin minte.
- Ihăm... sigur că da.
- Lasă, lasă. O să vezi tu!

- Mami, azi am pățit ceva ciudat.
- Ce?
- Eram în drum spre piață, mă duceam să cumpăr ce m-ai rugat și... în dreptul Casei de Cultură, m-am intersectat cu o gașcă de băieți care venea din direcția în care eu mergeam.
- Nu-mi spune, fetei mele i-a căzut un flăcău cu tronc...!
- Nu, stai puțin. Că nu-i așa simplu! De ceva vreme, nu știu cu exactitate câtă, îl tot observ prin oraș. Adică dau mai mereu, pe unde nici nu mă aștept, de băiatul ăsta... Nu știu cine e, aproape că nu-i rețin nici fața, de la o întâlnire la alta... și, totuși... îl recunosc cumva. Ca și cum... l-aș simți, ca și cum... aș ști cine este.
- Și astăzi?
- Știi că eu merg pe stradă cu privirea în jos, mai mereu...
- Ar fi timpul să nu mai faci asta. Ești deja clasa a șaptea, nu? Adică o adevărată domnișoară. Iar domnișoarele își țin mereu privirea înainte, îndreptată în jos doar cât să nu pară arogante.
- Stai, mami, lasă asta acum și ascultă-mă..! Numai cu tine pot vorbi despre asta... Te rog.
- Spune-mi.
- I-am observat de la distanță. Pe băieții ăștia. N-aveam cum să nu-i observ, pentru că țipau, râdeau, se înghionteau între ei. Era mare distracție pe capul lor... Cumva, am încercat să îi ocolesc, pe lângă gardul de pe margine, atunci când s-au apropiat de mine. Au trecut, doar că... la câteva secunde după ce au trecut, m-am trezit cu... multe petale de trandafiri roșii peste mine. Ca o ploaie de petale de trandafiri roșii, mami...
- Mai există astfel de gesturi, în ziua de astăzi?!

- Mami, nu-i doar gestul, mami! Stai s-auzi. M-am oprit. Nu știam dacă să mă întorc sau să merg drept înainte, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Până să mă hotărâsc eu, o voce mi-a vorbit. Era a unuia dintre ei, care mi-a spus că... sunt frumoasă, mami. Mi-a spus că sunt frumoasă!

- Băiat deștept, chiar ești frumoasă, puiule...

- Mami, și atunci m-am întors. Exact ca un roboțel ghidat de o telecomandă! Haha! Mintea mea îmi zicea să merg înainte, dar ceva... ceva m-a făcut să mă întorc.

- Și era el, băiatul ăla...

- Da, mami. Băiatul cu care, de fiecare dată, parcă mă conectez așa, prin ceva invizibil... Ca și cum un fir transparent ne-ar lega...

- I-ai zis și tu ceva?

- Da! O prostie am zis... L-am întrebat dacă... așa face cu toate fetele pe lângă care trece pe stradă.

- Haha! Nu-i prostie deloc, foarte bine ai făcut. Și el ce-a zis? Că doar cu tine, nu?

- Bineînțeles că doar cu mine... Haha!

- Și?

- Și ce?

- O să-l mai vezi?

- Pe mine mă întrebi? Cine știe..? Poate că da, poate că nu...

- Dacă ți-e sortit, îl vei mai vedea, cu siguranță.

- Zici tu că mi-e el sortit, mami..?

- Nu știu asta, dar știu că... dacă e așa, orice ai face tu, orice ar face el, orice ar face întreaga lume... veți fi împreună.

- De ce ești tu atât de sigură, ă? Nu toată lumea e fericită, nu vezi? Sunt atâția oameni nefericiți în lume. Dacă așa voi fi și eu?!

- Îți promit că tu nu vei fi așa... Tu ești un copil aparte. Tu ești puternică. Așa că, dacă îți dorești, cu

adevărat, o viață frumoasă, fă bine și... îndeplinește toate cele necesare pentru a o avea. Acum... dă-mi voie să mă întind puțin...

- Dar tu te simți bine? De ceva timp, pari cam slăbită.

- Sunt bine, puiule. Sunt bine.